

ע"פ 5914/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 5914/22
ע"פ 5931/22

לפני:
כבוד המשנה לנשיאה ע' פוגלם
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין

מדינת ישראל 5914/22
המערערת ב-ע"פ 5931/22
והמשיבה ב-ע"פ :

נגד

פלוני 5914/22
המשיב ב-ע"פ 5931/22
והמערער ב-ע"פ :

ערעור על הכרעת דין וערעוורים על גזר דין של בית
המשפט המחויז בחיפה ב-ת"פ 35871-07-20
מהימים 9.3.2022 ו- 19.07.2022 שניתנו על ידי
השופט א' טובי

תאריך הישיבה: (18.4.2023) כ"ז בניסן התשפ"ג

בשם המערערת ב-ע"פ 5914/22 עוזד עוזד ציון
והמשיבה ב-ע"פ 5931/22 :

בשם המשיב ב-ע"פ 5914/22 עוזד לואי אלמן
והמערער ב-ע"פ 5931/22 :

פסק דין

השופט י' אלרון:

עמוד 1

1. לפנינו שני ערעורים – ערעור המדינה על קולת העונש שנגזר על הנאשם ב-ע"פ 5914/22 (להלן: הנאשם), ומנגד, ערעור הנאשם על הרשותו ועל חומרת העונש.

ה הנאשם הורשע בהכרעת דין של בית המשפט המחוזי בחיפה (ת"פ 20-07-35871; השופט א' טוב) מיום 9.3.2022 בשתי עבירות של חבלה בכונה חמירה, האחת לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), השנייה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק; בתקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק; בהחזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק; איומים, לפי סעיף 192 לחוק; ובגנבה, לפי סעיפים 383(א)(1)-384 לחוק.

בigin הרשותו, נגזרו על הנאשם העונשים הבאים: 12 שנות מאסר לרצוי בפועל; הפעלת עונש מאסר מותנה בגין ארבעה חודשים שהוטל עליו בת"פ 32607-03-18, שירוצה במצבבר; 10 חודשי מאסר על תנאי, לבל עבורי עבירה אלימות מסווג "פשע", משך שלוש שנים; 6 חודשים מאסר על תנאי, לבל עבורי עבירה של גנבה או איומים, למשך שלוש שנים; פיצוי למתלוונת בסכום של 50,000 ש"ח; וכן פסילת הנאשם מהחזקת או הוצאת רשות נהייה למשך 5 שנים מיום שחרורו.

2. הנאשם והמתלוונת היו נשואים משנת 1995 ועד לשנת 2011 ולהם שלושה ילדים مشותפים. גם לאחר גירושיהם ועד ליום 17.1.2020 הם היו בני זוג, כאשר המתלוונת התגוררה לסייען בבית הנאשם בטמרה (להלן: הבית). הנאשם נשא בשנית, ואשתו השנייה התגוררה אף היא בבית, יחד עם בנים.

כתב האישום נגד הנאשם מפרט שני אירועים. בהתמצית יתואר, כי במסגרת האירוע הראשון שהתרחש ביום 17.1.2020, הנאשם דרש מהמתלוונת את משכורתה. כשביראה, שלחטלפון הננייה שלה הודעות קוליות רבות, הכוללות איומים, גידופים והשماتות. בשעות אחר הצהרים של אותו היום, לאחר שהמתלוונת שבה לבית, הנאשם בעט בפנים, היכה אותה בפניה באגרופים והפילה לרצפה. אז, דרך על בטנה. בהמשך, הטיח את ראהה בקיר, תפס בשערה, ירך עליה ואף תפס בחולצתה וכרכר אותה סיבב צווארה, כך שחנק אותה באמצעותה. בשלב זה, ואשתו השנייה של הנאשם נכנסה לחדר, ניסתה להרחק מהמתלוונת בתגובה, הכה את שתיהן. הנאשם פסק מעשייו רק לאחר שאשתו השנייה סיעה למתלוונת לבסוף מהבית דרך החלון. בשל מעשים אלו, המתלוונת עזבה את הנאשם ואת הבית.

כחצי שנה לאחר מכן, ביום שקדםו ליום 24.6.2020, הנאשם שלחטלפון הננייה של המתלוונת הודעות "סמס" בהן דרש כי תשוב להתגורר בבית, אין עליה והشمיץ אותה. בכלל זה, כתב כי: "הגבר צריכים להכנע לו, את תחזרי לבת ותחי את הימים שנשארו לך"; "ואלק חיורה ... באלהיים את תחרטטי ... אם לא תחזרי כמו עז". בערב יום 23.6.2020 השיבה המתלוונת למשיב כי היא אינה חוזרת – "תחיה לבד", ו- "מספיק", כלשהו. למחרת, בסמוך לפניהם השעה 7:50, כאשר המתלוונת יצאה מדירותה וצעדה לכיוון רכבה, הגיע למקום הנאשם בעודו נהוג ברכב מסווג יונדיאי (להלן: רכב היונדי) הרשום על שם המתלוונת ומוצוי בחזקת הנאשם.

ה הנאשם התגנב מכוכoon עם רכב היונדי במתלוונת. כתוצאה, היא הותחה על הקruk, לא הצליחה לקום וצעקה לעזרה. הנאשם יצא מרכב היונדי כשבידי סכין, ודקר את המתלוונת באמצעותו בחלקי גופה השונים – פעמיים בזהה משמאל; פעמיים בזרוע שמאל; בעכווד שמאל; בירך שמאל; בבטן; בעכווד ימין ובירך ימין. הנאשם פסק מעשייו רק לאחר הגעת שכנתה של המתלוונת, אשר שמעה את צעקותה. בעוד המתלוונת מתבוססת בדממה על הקruk, הנאשם נטל

ונשא ללא הסכמתה ובכוונה לשולול שלילת קבע את מכשיר הטלפון הנני של המתלוונת ונמלט מהמקום ברכב היונדי. לאחר ששכנים נוספים הגיעו למקום, המתלוונת פונתה לבית החולים, שם אושפזה למשך 6 ימים.

3. ערעור המשיב על הכרעת הדין נסוב, רבו ככלו, על ממצאי עובדה וקביעות מהימנות של בית המשפט המחויז. אולם, הכרעת הדין של בית המשפט המחויז היא בבחינת דבר דבר על אופניו. היא מבוססת על עדות המתלוונת, לגיביה בית המשפט המחויז קבע כי עשתה עליו "רשות חיובי ומהימן ביותר", והוסיף כי הוא "מאמין כלב שלם" לגורסתה.

בתמצית יתוואר, כי באשר לאירוע הראשון, נמצאו חיזוקים לעדות המתלוונת בהודעות המאיימות שהמשיב שלח לה עובר לתקיפתה; בגרסת אשתו השנייה של המשיב בהודעתה במשטרה – אותן בחר בית המשפט המחויז להעדיף על עדותה בבית המשפט, שבמסגרתה הוכרזה כ"עדת עיונית"; בדברי השכנה שאליה נמלטה המתלוונת דרך חלון הבית; ובדברי אחיו השכנה, אשר פגש את המתלוונת זמן קצר לאחר שנמלטה מהבית, ומסר במשטרה כי זיהה עליה סימני אלימות. יזכיר כי גם הוואשינה מגรสתו בחקירותו בבית המשפט, הוכרז כ"עד עיון" וכי בית המשפט העדיף את גרסתו במשטרה.

חיזוק נוסף לגורסת המתלוונת נמצא בעדותה של עובדת סוציאלית אשר ליוויתה אותה, אשר מסרה שכאר שפגשה את המתלוונת יומיים לאחר האירוע הראשון זו סיפרה לה שהמשיב חנק אותה ولكن ברחה מהבית. בית המשפט התרשם כי מדובר בעודה ניטרלית "אשת מקצוע שאין לה כל אינטרס בתוצאות ההליך" אשר עשתה רשות חיובי ומהימן וחיזקה את גרסת המתלוונת. כמו כן, נקבע כי גם התיעוד הרפואי מיום 24.1.2020 תומך בגרסת המתלוונת כי המשיב בעט בבטנה. לא ארchip בקשר זה מטעמי צנעת הפרט. מנגד, גרסתו המכחישה של המשיב ביחס לאירוע זה הייתה כי בין לבין המתלוונת היה דין ודברים סביר נושאים כספיים, הוא ניסה להקים אותה מהרצפה, ואילו הוא "עשה עצמה", כלשונו, בוכה וצועקת. בית המשפט המחויז קבע כי גרסתו של המשיב ביחס לאירוע הראשון אינה משכנעת, ודוחה אותה בשתי ידיים. אך הוסיף, כי "באופן כללי עשה עלי' הנאים [המשיב – יי' א'] רשות שלילית ביותר נוכח חוסר אמינותו ושקרים כלפי שהתגלו בעדותו בפניי". אף הסבריו של המשיב להודעות המאיימות שלח למATALונת ביום האירוע, לא נמצא משכנעים.

4. גרסת המתלוונת ביחס לאירוע השני נתמכה אף היא במספר ראיות ממשמעויות. ראשית, ביום שלפני האירוע שלח המשיב למATALונת מספר רב של הודעות מאימיות. יזכיר, כי בחקירותיו במשטרה המשיב ניסה להכחיש את עצם שליחת ההודעות ואף טען כי לא שוחח עם המתלוונת בחודשים שקדמו לאירוע. לאחר שהוזג לפניו פلت ההודעות – התמיד תחילה בהכחשתו, אז הודה כי הכתבה עם המתלוונת ביום שלפני האירוע, אך טען כי לא איים בהודעתו על המתלוונת.

שנית, עדויותיהם של מספר עדים – בנם של המשיב והמתלוונת מסר במשטרה כי מיד לאחר הגעתו לزيارة האירוע המתלוונת אמרה לו כי המשיב הוא שדרסה באמצעות רכב היונדי וذكر אותה. בית המשפט העיד אחרת, הוכרז כ"עד עיון" ועל כן הועדפה גרסתו במשטרה. בית המשפט המחויז התרשם כי דבריו של הבן בבית המשפט היו "הדהוד" של גרסת המשיב. בדומה, שכנה העידה כי בבוקר האירוע שמעה צעקות מהרחוב, הבדיקה במATALונת חבולה מיד לאחר מכן המתלוונת אמרה לה שהותקפה על ידי המשיב. עד נוסף, פרמדיק שהגיע לזרה, מסר שלאחר שהצליח ליציב את מצבאה הרפואי של המתלוונת היא סיפרה לו שהגירוש שלה דרש וזכר אותה. עדים נוספים, אחיה ואחותה של

המתלוננת, מסרו גם הם כי בשיחות עם המתלוננת לאחר קליטתה בבית החולים סיפרה להם שהמשיב הוא שתקף אותה.

שלישית, לאחר האירוע רכב היונדי נעלם. בחקירהו במשטרת המשיב הבהיר תחילה שימוש בכלי רכב כלשם מלבד רכב סקודה שברשותו. לאחר מכן הודה שברשות המשפחה גם רכב היונדי, ולבסוף הודה כי הוא נהג להשתמש ברכב היונדי אך טען כי אינו יודע לאן נעלם. באשר לכך נקבע בהכרעת הדין: "תשובותיו הסותרות של הנאשם בעניין הרכב הנ"ל רק מוסיפות להתרשומות לגבי חוסר אמינותו ומחזקות את הראיות הקשורות אליו לאיור הדרישה והדקירה. העובדה שהרכב שהיה בחזותו ובשימושו, נעלם לאחר האירוע אף היא מהווה ראייה נסיבתית המחזקת את יתר הראיות המפלילות".

אל מול צבר ראיות זה, גרסת המשיב הייתה כי ביום האירוע כלל לא יצא מביתו עד אשר נעצר על-ידי המשטרת. לדבריו, המתלוננת לא ראתה מי ביצע את התקיפה או שהיא אינה רוצה לגלות. אלא שגרסתה זו נסתירה על ידי הראיות כאמור. ביחס לתיאוריה שאוთה העלה המשיב, כי המתלוננת ניהלה קשר רומנטי עם אחר, ואוותה אחר הוא שפגע בה, בית המשפט קבע כי היא "סיפור בדברים שאינו אלא פרי דמיונו הפורה של הנאשם [המשיב] – י' א'. דבר מאותה עיליה לא הוכח לא מני ולא מקצתי".

5. עוד אני רואה להוסיף ולצין את הקביעות בהכרעת הדין, שלפיהן עולה כי מספר עדים מסרו בבית המשפט כי המשיב איים עליהם ועל קרוביהם. אחת מהעדות, אשר תואר כי "היתה זהירה ומדודה ביותר בדבריה" ביקשה סליחה מהמשיב בסופו עדותה. עדה אחרת אמרה, במהלך עדותה, את הדברים הבאים: "הבן של הנאשם מסתכל עליו" במבטיהם מפחדים. אני פוחדת (העדה בוכה). שיריד את המבטאים ממנה. אני כבר שבועיים חיה בפחד. כל מה שקרה לי בחיים מעכשו והלאה קשור למה שקרה פה. אני עייפה. אני לא מוכנה ככה".

כמו כן, לקרה סיום אחת מישיבות ההוכחות התפרץ המשיב ואמר, כמתועד בפרוטוקול הדין: "כשאני יצא מפה אני ארצה אותו, אני אהרוג אותו, רק במהלך ההתנהגות שלו בבית המשפט. אני אהרוג אותו בשעה 12:00 מתחת לאור השמש שכל האנשים יראו" (פרו' דין מיום 4.1.2022, עמ' 278, ש' 23-24). אמרה זו, קביעה בית המשפט המחויז, חיזקה את ההתרשומות כי "מדובר באדם מסוכן ואלים, בעל סוף גירוש נמור, שאינו שוקל לא את מילויו ולא את תוכאות מעשי". מהכרעת הדין עולה, כי דברים אלה הועברו, באמצעות נשיא בית המשפט המחויז, לפרקיות מחוז חיפה וממנה לגורמים המטפלים במשטרת ישראל.

6. כפי ששיתקפנו לבא-כח המשיב במהלך הדיון בערעור – כעולה מן האמור לעיל, אין ממש בהשגת על הכרעת הדיון. במישור העובדתי, קביעות בית המשפט המחויז מעוגנות היטב בחומר הראיות, מבוססותתו אין כל עילה להתערב בהן. ככל, ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב במצבאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכתה הדינית אשר התרשמה באורח ישר מהעדויות שהובאו בפניה ומהשתלבו במאגר הראייתי (ע"פ 8030/21 צינב נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (25.12.2022)). בפרט, כאשר מדובר במרקחה שבו עדים משנים מגרסתם בהודעותיהם במשטרת, כבניןינו. במקרה דומה, קבעתי בעבר: "משהתרשמה הערכתה הדינית כי הגסה אותה השמיעו חלק מהעדים בעודותם לפניה היא חסרת אמינות ומהימנות, והעדייפה את הגסה אותה מסרו בחקירהיהם במשטרת, יש להציג נימוק כבד משקל להתערבות במסקנתה זו" (ע"פ 6322/20 רחאל נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (18.9.2022)). גם במישור מסקנותיו המשפטיות של בית המשפט המחויז – אין כל עילה להתערבות, משצבר הראיות כאמור מbasס היטב את אשמת המשיב

באשר יוחס לו.

7. לצד האמור, כפי שמסכימה המדינה, אכן נפלת טעות נקודתית בהכרעת הדיון. בית המשפט המחויז הרשיע את המשיב בעבירה חבלה בכונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, בגין דרישת המתלוונת, ובבעירית חבלה בכונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק, בגין דקירתה. טענת המדינה, יש להפוך בין הרשותות אלו, שכן בגין מעשה הדרישת יוכסה למשיב בעבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק, ובgen הדקירה בעבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק. מכל מקום, שתי הרשותות של המשיב בעבירות חבלה בכונה מחמירה, עומדות בעין. בכספי לאמר, דין הערעור על הכרעת הדיון להידחות.

8. אשר לערעורים על מידת עונשו של המשיב - בית המשפט המחויז קבע ביחס לאירוע הראשון מתחם ענישה הולם הנע בין 18 ל-36 חודשים מאסר וביחס לאירוע השני מתחם הנע בין 8 ל-13 שנים מאסר בפועל. כאמור, סך הכל, קיבל המאסר בפועל שנגזר על המשיב עומד על 12 שנים מאסר כאשר במצבו הופעל עונש מאסר מותנה בן ארבעה חודשים.

9. אציג כי קיבל את ערעור המדינה ונדרחה את ערעור המשיב. ריבוי העבירות וחומרת המעשים לצד עברו הפלילי המכובד של המשיב, הוביל חמש הרשעות קודמות בעבירות אלימות, ובכלל זה אלימות כלפי בת זוג והפרת צו שיפוטי שנoud להגן על המתלוונת - מהוים שיקולים כבדי משקל להחמרה בעונשו. לא רק שהענישה הקודמת שהושתה על המשיב לא הובילה אותו לשנות מדרכו אלא שהתנהגותו האלימה הסלימה. בנוסף לכך, המשיב אינו מקבל ولو בדلالויות על מעשייו. מכאן, שבעוד שזכותו לטעון לחפותו, הוא אינו זכאי להקללה בעונש השמורה למי שמקבל אחריות על מעשיו וمبיע חרטה כנה. על כן, קשה לאמת ולו שיקול בודד לטובתהקללה בעונשו של המשיב.

מדיניות הענישה הנוגגת אף היא מצדיקה את קבלת ערעור המדינה. דומה כי הפסיכה שהוצגה בפני הערוכה קמא, אף זו שהוצאה על ידי המדינה, אינה משקפת את מלאו חומרת הדברים בעניינו. אמירתו החוזרת ונשנית של בית משפט זה בדבר הצורך בענישה מחמירה בגין עבירות אלימות בין בני-זוג, אינה מן השפה ולחוץ. מדובר בכורח המציאות.

10. במבט רחב, האירוע שלפנינו מותיר תחושה קשה. על לא עול בכפה - מוצאת עצמה המתלוונת, קורבן לאלימות קשה בידי גרשמה, מורהקת מילידה. הרושם הוא כי המשיב אמלל את המתלוונת משך שנים והוא מוסיף לעשות כן מבין כתלי בית הסוהר. בכל זאת, לפנינו, בנסיבות המתלוונת כי נקל עם המשיב: "אני מבקשת מכבודכם, בשבייל הילדים שלנו הם רוצים את אבא שלהם בחיים". שמענו את בקשה הנוגעת לב, אולם אין בידינו להיעתר לה. על המשיב לחת את הדיון על מעשייו, על חומרותם הרבה.

11. אשר על כן, אציג לחבר"י כי נדרחה את ערעור המשיב על ההחלטה הדיון, בכספי לאמר בפסקה 7 לעיל, וכי נדרחה את ערעור המשיב על גזר הדיון ונתקבל את ערעור המדינה. בהינתן הכלל שלפי ערכאת הערעור אינה מצאה את הדיון, אציג כי חלף עונש המאסר בפועל בין 12 שנה שנגזר על המשיב בגין הליך זה, יהא עליו לרצות עונש של 15 שנים מאסר בפועל, בתוספת עונש המאסר המותנה בין 4 חודשים שהופעל לריצוי במצבו, וכל זאת בניכוי ימי מעצרו. יתר רכיבי גזר דיןנו של בית המשפט המחויז יוותרו על כנמן.

המשנה לנשיאה ע' פוגלמן:

אני מסכימים.

המשנה לנשיאה

השופט א' שטיין:

אני מסכימים.

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט י' אלרון.

ניתן היום, ג' בא'ירहת תשפ"ג (24.4.2023).